



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

De Sacrosancta Solennitate Natiuitatis Domini Nostri Iesu Christi: Ex R. P.
Lodouico Iranatensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

iussit, qui sacrū martyris corpus deuorarent: At illæ Flacco Tircanoque humaniores, omni feritate posita, corpus lambere; dimisso capite venerari; rugitus edere; multisque signis & indicijs tyrannorum rabiem detestari. Quo visō populus voce magna exclamauit; Verè magnus est Deus Christianorum: multi que sua nomina Christo dedere. Flaccus verò animo & corpore æger, diuina urgente iustitia, præcordia euomens expirauit. Sacrū autem martyris corpus Abundantia insigni pietate ac religione matrona, triginta quinque aureis à Tircano redemptum, preciosis conditum aromatis, balsamo quoque & nardo, iuxta pontem lapideum & riuum, qui Sanguinarium appellatur, propè muros ciuitatis nono Kalend. Ianuarij cum hymnis & canticis sepeliuit. Hoc verò tempore sanctissimi huius martyris reliquias religiosè colit ac seruat Ecclesia metropolitana Coloniensis summo in templo, collocatas super tumbam trium Regum: cum quibus eò sunt olim simul adductæ.

Fere eius corpus uenerantur.

Multi credunt in Christum.

Abundantia egregia matrona corpus eius sepelit.

Postea Coloniæ Agrippinæ manserat.

Ex Concio 3. de Natali Domini.

DE SACROSANCTA SOLENNITATE Natiuitatis Domini Nostri Iesu Christi: Ex R. P. Lodouico Iranatensi.

QUANQUAM multa sint, fratres Charissimi, quæ in hodiernæ solennitatis mysterijs admiranda sese nobis offerant: in his tamè ineffabilis nati Saluatoris nostri supereminet humilitas. Mira siquidè sunt signa hæc, quæ pastoribus cælestis nuntius ad paruulū Iesum inueniendum proposuit; p̄anis quippè inuolutū, & positū in præsepio. Ad quidnā sibi vult hæc tā

25. Decē. Admiranda Christi humilitas. Lucæ 2.

dissimilium rerum cōiunctio? Parum namque signa hęc tanti Saluatoris dignitati convenire videntur, siue diuinam in eo maiestatem, siue regiam potestatem spectare velis. Quomodo enim pannis inuolutum narras, qui per Prophetam dicit se esse amictum lumine sicut vestimento? Quomodo in præsepio positum denuncias, qui apud Isaiam dicit: *Celum mihi sedes est, & terra scabellum pedum meorum?* Et quidem hęc humano iudicio superna illa maiestate indigna esse videntur: verum si paulisper oculos ab hoc diuinæ maiestatis splendore deflectentes, causam propter quam Dominus hanc humilitatis speciem suscepit, propius contemplerur, inueniemus planè nullo convenientiori habitu eum ad nos venire potuisse. Ex finis enim natura, rationem & convenientiam eorum quæ ad finem consequendum destinata sunt, iudicare solemus. Nemo enim Regem purpura atque auro indui solitum reprehendit, si cum venatum pergat, rusticano habitu induatur: quandoquidem venatoribus hic amictus convenientior, quam regius est. Quocirca huius Dominici natalis scopum atque finem paulo diligentius perquiramus. Quid tibi, bone Iesu, cum hoc inferiori mundo? quis tibi tam longinquæ peregrinationis finis extitit? Nimirum (vt innumera alia bona præteream) ad hoc venisti, vt tanquam verus generis humani medicus vulnera nostra sanares. Et quamuis multi essent ac varij morbi: quibus genus humanum infestabatur, vno tamen grauissimo morbo potissimum laborabat: nempe tumore

super-

Psal. 103.

Isaiæ 66.

Simile.

Quod Christi
fuit in mun-
dum venerit.

superbiæ: quo curando nulla certè potuit excogitari medicina salubrior.

Nam quia generis nostri parens superbia elatus, è summo dignitatis fastigio corruit, huc ipsum morbum velut hereditario iure ad posterios transmisit; quo factum est, ut inter omnes omnium hominum cupiditates vehementissima sit honoris cupiditas: propter quem infinitis se periculis & laboribus obijciunt: nullamque facinus tetrum & immane recusant, modò per illud viam sibi ad inanes seculi honores & gloriam sternant. Cùm autem varia sint morbi huius medicamenta, primum inter ea locum humilitatis exempla obtinent: illa præcipuè quæ clarissimorum ac summorum hominũ sunt. Si hoc igitur ita est, quod quæso aliud vel efficacius vel illustrius exemplũ mundo exhiberi potuit, quàm stupenda Dominicæ Natiuitatis humilitas? Neque enim aded mirum est, si vel Reges, vel Imperatores vel Pontifices Maximi sese ad ima demittant: cum omnes ex nihilo creati, ad nihilum naturæ lege ferantur. Verùm illud superat omnem admirationem, quod altissimus rerum omnium conditor, qui (ut Ioannes ait) habet in veste & femore suo scriptum, *Rex a Regum & Dominus a* Apoc. 19. *Dominantium; qui b lucem habitat inaccessibilem; qui b i Tim 6. sedit super c Cherubim; qui d ambulat super pennas ventorum: quem laudant astra matutina; ad cuius* c Psalm. 79. d 103. *conspectum terra magnis fragoribus quassata contremiscit; ad cuius nutum columnæ cæli pauent: cui denique cætera omnia comparata, quamlibet maxima sint, nihil sunt, ille in quâ, rerum omnium Dominus, tot se gradibus ad*

Ccc 5 infi-

Quàm inclinatur homo ad ambitionem.

infimum vsque mundi locū deiecerit. Primum siquidem ad iumentorum se demisit stabulum: deindē ad crucis supplicium: mox (ac si mortis debitor esset) ad tumulum: ac postremō ad inferorum vsque locum descendit. Quo certē exemplo nullum vel maius, vel illustrius ad humilitatis commendationem fingi potuit. Denique quisquis vitam eius ab incunabilis ad crucem vsq; fuerit cōtemplatus inueniet plene omnia Christi tum dicta tum facta, humilitatem spirare, humilitatem commendare, humilitatem humanis mentibus infingere. Quem admodum enim qui munitissimā arcem summa vi expugnare contendunt, dju noctuq; muros arietibus omniq; tormentorū genere quatunt, ita hic cælestis Imperator ab ipsis incunabilis, ad extremum vsque vitæ actū, tot humilitatis documentis & exemplis, quasi arietibus quibusdam, superbiam nostram oppugnare non destitit. Hinc D. Gregorius: *ad hoc, inquit, Unigenitus Dei formam humilitatis nostræ suscepit; ad hoc inuisibilis, non solum visibilis, sed etiam despectum apparuit; ad hoc contumeliarum ludibria, irrisum non propria, passionum tormenta tolerauit: ut superbium hominem doceret humilis Deus.* Quis igitur hoc exemplo non superbix tumorem deponat, non ceruices deprimat, non sanctæ humilitatis iugo colla submittat? Cū Dauid (propter admissum scelus in Vriam) diuina purgente vindicta à facie Absolonis profugus in desertū fugeret, & stens nudis pedibus, operto capite, per cliuum montis Oliuarum ascenderet, familia omnis, quæ illum sequebatur, operto similiter capite ascendebat plorans. Si igitur Rege sic gradiente,

Modis omnibus nos Christus humilitatem docuit.

Simile.

2. Reg. 11.
c. 15.

diente, quisquam è familia eius phalerato e-
 quo veheretur, an non merito in magnum su-
 perbiae atque immodestiae crimen incideret?
 Si ergò Angelorum & hominum Rex, non qui-
 dem propter sua, sed propter nostra omnium
 scelera adeò se ad ima deiecit, vt (quemadmo-
 dum Isaias ait) nouissimus virorum reputaretur,
 quomodo vilis homuncio & omni vitio-
 rum genere coopertus apponit magnificare se
 super terram, & ambulare in magnis & mira-
 bilibus super se? Itaque si medicamenti huius
 virtutem spectes, nullum certè huic morbo ef-
 ficacius potuit adhiberi. Cuius rei præscius
 idem Propheta, Saluatoris aduentum vehe-
 mentissime desiderans: *Vinam, inquit, disrumpe-
 res caelos, & descenderes: à facie tua montes defluerent.*
 Montium autem nomine superbos & elatos
 homines designauit: quos huius tam stupendæ
 humilitatis exemplo humiliandos præuide-
 bat.

Esaiæ 53.

Esaiæ 64.

Habemus ergo hodie fratres, in nato salua-
 tore summum humilitatis & paupertatis, i-
 mò & totius Euangelicæ perfectionis exem-
 plum. Discamus itaque hinc humilitatem: discamus
 mansuetudinem: discamus charitatem: discamus
 patientiam: discamus labores amplecti: delicias
 aspernari: ac denique discamus omnia, quæ in hoc
 mundo bona putantur contemnere: cum sic ea videamus à
 summo orbis Domino despici atque contemni.

MARTY-